

VAVŘIČKA BŘEZINA FENCL HAIDINGEROVÁ

Uchovej mou duši

ANTOLOGIE SCI-FI / FANTASY / HORORU

SUPERBONUS: 5 POVÍDEK VÍTĚZŮ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE VANILI.CZ

VANILI.CZ

UCHOVEJ MOU DUŠI

www.Vanili.cz © 2018

Jan Vavříčka ©

Michal Březina ©

Ivo Fencel ©

Kristina Haidingerová ©

Kristýna Malinková ©

David Urban ©

Ondřej Doležal ©

Magdaléna Králová ©

Jana Pacáková ©

Vydalo Nakladatelství Martin Koláček-E-knihy jedou 2018 ©

Zdrojový obrázek před úpravou (mumie): www.Pixabay.com

www.vanili.cz

UCHOVEJ MOU DUŠI

Vavříčka, Březina, Fencel, Haidingerová

+ hosté:

Vítězové literární soutěže Vanili 2017

Malinková, Urban, Doležal, Králová, Pacáková

2018

Vážený čtenáři,

právě hodláš číst knihu, která ti nabídne celkem 9 fantastických povídek. Autory čtyř z nich jsou redaktori portálu Vanili.cz, nezávislého magazínu, který se zabývá vším kolem fantastiky. Jan Vavříčka, Michal Březina, Ivo Fencel a Kristina Haidingerová mají za sebou už i své vlastní knihy, které ti samozřejmě doporučujeme přečíst také.

Nicméně abys pochopil celý náš záměr, v roce 2017 jsme vyhlásili literární soutěž na volné téma Uchovej mou duši. Z 31 soutěžních prací zde zveřejňujeme odbornou porotou vybraných 5 nejlepších kusů (2 na jedné pozici čtvrtého místa).

Tato kniha by nevznikla bez Martina Koláčka – nakladatele E-knihy jedou. Díky patří také pilné redakční úpravě Lucie Peřinové.

Nyní tě společně zveme na cestu do širých dálav fantazie devíti českých autorů a... a uchovej svou duši.

Za tým Vanili.cz Michal Březina

OBSAH

JAN VAVŘIČKA - Auto budoucnosti	6
MICHAL BŘEZINA - Mensibia	12
IVO FENCL - Libido zahradního Stínu	42
KRISTINA HAIDINGEROVÁ - Vy, lidé	49
KRISTÝNA MALINKOVÁ - Nesnesitelná těžkost bytí	74
DAVID URBAN - Do skonání světa	99
ONDŘEJ DOLEŽAL - Prostě jen tak umřít	122
MAGDALÉNA KRÁLOVÁ - Dušičkář	153
JANA PACÁKOVÁ - Anubis	160

JAN VAVŘIČKA

Auto budoucnosti

Je tu začátek dubna a nový týden slibuje příjemně teplé počasí. Ve vzduchu cítím pozitivní energii a jarní dny plné pohody, slunce a radosti. Pochutnávám si na bohaté snídani a moje vymazlené autíčko trpělivě čeká a vrní na příjezdové cestě k naší pětipatrové vile v Alpách.

Už se těším, až se zabořím do svého masážního koženého křesla s autonomním lékařským dozorem, které mi každý den před jízdou kontroluje metabolismus a občas mi píchne chybějící vitamíny nebo nějaký léky. Takhle příplatková péče o zdraví mě baví. Škodovka garantuje prodloužení života minimálně o 10 let, tak proč bych jim nějaký ty prašule navíc nedal?

Za chvíli vyrazím do práce. Dosnídal jsem, takže si ještě dopřeju tradiční nakopávací drink. Dám si velkýho paňáka hořkýho fernetu, ať mám hezčí pondělí. Anebo ne, dám si rovnou dva, do každý nohy jednoho. A šup tam s nima!

Běžím po schodech a nový model ŠKODA COOL mi sám otevírá dveře. Sedám si za volant a jsem zvědavý, co mi autonomní infotainment namíchal za cool playlist. Jako vždy se trefil do mé aktuální nálady. Právě mám chuť na svižný rap od machra, co si říká RAEGO.

„Šéfe, vy jste pil?“ vítá mě roztomilým hláskem automat a chichotá se bez známek jakýchkoliv výčitek.

„Samozřejmě. Vždyť víš, že mi to dělá dobře na žaludek.“

„Ano, už vás nějaký ten pátek znám. Svezu vás do práce, OK?“ pokračuje v přátelské konverzaci řídicí jednotka.

„Dobře, zavez mě na parkoviště před firmu. Já si zatím vyřídím poštu a mrknu na zprávy.“

„Ano, šéfe,“ potvrdil medovým ženským hlasem řídicí systém a aktivovalo se autonomní řízení.

Mám rád tyhle technický hračky, co dělají všechno za mě. Autopilot mi krásně šetří čas. Stihnu si vyřídít pracovní i soukromou poštu. Miluju prostě všechno, co je autonomní. I to slovo tak pěkně zní. AU-TO-NOM-NÍ.

„Šéfe?“

„Ano, Kuličko?“

„Musím vám, bohužel, říct nepříjemnou novinku týkající se vaší manželky.“

„Copak se děje?“

„Vaše manželka je vám právě nevěrná na vaší chalupě u Lipna.“

„Cože? To snad ne! A jak ty to vlastně můžeš vědět?“

„Jsem propojená s esúvéčkem, co jste jí dal k narozeninám. Před chvílí tam dojeli a teď už svlečení dovádějí u krbu. Díky 360° kamerám v zaparkovaném kodiaqovi vidím naprosto jasně do chalupy. Nezatáhli si žaluzie.“

„Ta potvora! Udělej mi videozáznam pro právníka, prosím tě.“

„To už mám, šéfe. Rovnou za ním zajedeme a vyřešíme urychleně rozvod, aby vás ta pijavice už dál nevyužívala. Souhlasíte?“

„Super nápad, Kuličko. Ještě že tě mám. Teda ta mě vytočila, mrcha jedna proľhaná! Co teď budu dělat?“

„Doporučuji pomstu, šéfe. To vám udělá dobře. Musíte se pořádně vybít a pomstít se té nevěrnici! Víím, jaké ženy se vám líbí a nedaleko odsud právě postává ovíněná a především svolná blondatá studentka. Jmenuje se Klára, je jí 21 let, modré oči a není to žádná netykavka. Podívala jsem se na sociální sítě, prohlédla její univerzitní emaily i mobil a tahle divoška by vám mohla vyhovovat. Před chvilkou se vypotácela z baru a určitě by byla ráda za odvoz na kolej. Co vy na to?“

„Máš recht, nalož ji!“

„Rozkaz, šéfe. Tady ji máme. Udělejte si pohodlí, pošlu ji za vámi dozadu.“

Všechna okna ve voze zčernala, zadní sedačky se bleskurychle přestavěly, splynuly se sedadly řidiče i spolujezdce a vytvořily velkou pohodlnou postel. Ještě před chvilkou jsem seděl v masážním křesle a najednou ležím na měkoučké postýlce. Z obou zadních dveřních kapes se stal bar s pestrou nabídkou lihovin, kterému dominuje dokonale vyleštěný zlatý kbelík plný ledu s velkou lahví vychlazeného šampaňského.

Náhle se otevřely dveře po mé pravici a na postel se svalila vysmátá blondýna.

„Pardon, já nevěděla, že tu máte lůžkovou úpravu,“ směje se studentka a zvědavě se rozhlíží kolem sebe.

„Nic se neděje. Rád vás zavezu na kolej, pokud souhlasíte.“

„Jasný. Radši než stát a čekat venku. Ty brďo, my jedeme a nikdo neřídí. Vy máte to auto s autopilotem. To muselo bejt drahý, ne?“

„Ano, řídí autonomní systém. Udělejte si pohodlí, slečno. Dejte si šampaňské a za půl hodinky jsme na místě.“

„No tak jo. Super! Vííte, že jsem to v autě za jízdy ještě nedělala?“ mrká na mě blondatá dračice s promilem pod kůží a svléká si bundu.

„Tak to jsme dva, ale mohu vás ujistit, že by to bylo zcela bezpečné. Můžeme tady dělat cokoliv chceme a COOL nás doveze v pořádku do cíle.“

„No tak, ať to tady neprokecáme,“ zasmála se Klára a zkušeně si přetáhla přes hlavu svetr i s tričkem.

Během chvilíčky vypila půl lahve šumivého vína, svlékla si džíny i spodní prádlo a vrhla se na mě jako vosy na med.

Nebráním se. Příjemným zážitkům se zásadně nebráním.

Jau! V tom nejlepším mi tělem projela ostrá bolest. Jako by mě někdo šlehl kopřivou přes holej zadek. A znovu. No to není možný.

„Co se to děje?“ zakřičel jsem bolestí.

„Já se omlouvám, šéfe, ale právě jsem aktivovala ABS.“

„Jaký ABS?“

„ABS je nový bezpečnostní prvek ve vozech ŠKODA. Zkratka ABS znamená autonomní bezpečný sex. Jelikož máte předplacený lékařský dozor, provedla jsem odběr a analýzu slin slečny Kláry a zjistila jsem, že je HIV pozitivní. Musíte přerušit styk, abyste se nenakazil.“

„Hm, dneska je holt den na houby. Myslím, Kláro, že se musíme rozloučit. Obleč se a zajdi si k doktorovi. Čau!“

Po chvilce je po všem. Klára vystoupila a já zůstal se svými čerstvými parohy sám.

„Nebuďte smutný, šéfe,“ vytrhla mě z neveselých úvah chytrá řídicí jednotka.

„Nic se přece nestalo vaší vinnou. Vaše manželka je hloupá a neváží si perfektního muže. No a ta studentka? Buďte rád, že jsem na tu nemoc přišla včas. Víte co? Frustraci a vztek nesmíte potlačovat. Vím, co je pro vás nejlepší. Hezky si lehněte, uvolněte se a já se o vás postarám.“

„Kuličko, ty mě nepřestáváš překvapovat. Jak to chceš udělat? Vždyť jsi program, počítač, umělá inteligence nebo co jsi vlastně zač.“

„To máte pravdu. Jsem sice autonomní řídicí jednotka, ale software mám z Plzně! Já dokážu vše potřebné, nebojte se.“

Polštář, na kterém ležím, se najednou začal třást. Vzal jsem ho a odsunul na stranu. Z ukrytého otvoru v posteli se vynořila nahá Klára, klekla si přede mne a promluvila.

„Nelekejte se, šéfe. To jsem já, vaše Kulička. Díky získanému vzorku DNA jsem upravila vzhled a tvary androida, kterého s sebou pro všechny případy vozím. Nebojte se a vyzkoušejte mě. Musíte ze sebe přece dostat všechny ty dnešní stresy.“

Dívám se na dokonalé a pevné tělo mladé studentky a vím, že se neubráním. Jsem jenom chlap.

„Dělejte si se mnou, co chcete,“ pronesla povzbudivým tónem obnažená kráska.

„Víš, Kuličko, to je věta, kterou mi manželka nedokázala říct za celejch patnáct let našeho manželství.“

„Já vím. Dělejte si se mnou úplně všechno, co chcete,“ mrká na mě zlatovlasá svůdnice.

...A tak jsem se do toho pustil. S vervou a vášní. Kulička byla naprosto úžasná a ve všem mi vycházela vstříc. Zažil jsem nejlepší milování mého života a musím uznat, že borci ze Škodovky mě ani tentokrát neklamali.

Jan

VAVŘIČKA

Honza Vanili Vavříčka (14. 4. 1975) je nadšený fantasta, hobby herec a autor košilaté šou Erotika v budoucnosti. Se svým lechtivým humorem cestuje po České republice s cílem rozdávat divákům radost, štěstí a pozitivní energetické vibrace. Je autorem fantastických povídek, literárních projektů „Vostrá pohoda“ a „Vost-rá krása“. Říše fantazie je Honzův druhý domov a zdroj šťastných okamžiků, vždyť Český rozhlas Leonardo odvysílal dramaturgické zpracování jeho sci-fi povídky Skokan a díky povídce „V Bruselu přistáli mimozemšťané“ se Honza v roce 2004 stal vyslancem Becherovky v Londýně. Snílek a bavič Honza je rovněž šéfredaktorem e-magazínu Vanili.cz, který překonal hranici 7.500.000 zobrazení.

MICHAL BŘEZINA

Mensibia

1

Jmenuji se John Kertész a jsem doživotně odsouzený vězeň. Nebudu ani zmiňovat, že jsem nevinný. Stejně by mi to nikdo neuvěřil.

Ale jsem nevinný!

Kořeny mám v Maďarsku a tak je dost možné, že jsem zdědil i divoké maďarské geny.

Je pravda, že mi u soudu v Minnesotě dost přitížilo, že jsem všechny ty chlapy za hospodou do jednoho zmasakroval. Dost možná i to, že je sotva někdo mohl identifikovat. Všechny ty průtahy, ano, to vše mi přitížilo. A taky ta údajná vrozená divokost.

Soudce říkal, že jsem je mohl jenom zmlátit.

Nepřiměřená sebeobrana? Jednání v afektu? Uškodila mi i skutečnost, že jsem kdysi prodělal speciální výcvik pozemních jednotek.

V novinách to pěkně rozmázli. Říkali tomu Minnesotský masakr. Přes noc ze mě udělali masového vraha. Přitom šlo o jasnou obranu. Nic víc.

Stalo se to takhle. Parta místních povalečů mě vylákala ven. Ztracené existence, které se na ty nové kolonie na Marsu nikdy nedostanou. Teď už je jis-

té, že se nedostanou nikam. Nezbylo z nich nic. Ani do márnice je nevzali. Mám za to, že ještě teď s nimi hraje policejní koroner své soukromé puzzle. „Naval prachy, vidláku!“ vyhrkl první chlápek a už si chystal baseballovou pálku.

„Nevedu fond pro vyfetla, hoši. To musíte jinak,“ vysvětlil jsem srdnatě a připravil se na boj. Ten nastal záhy. Majitel umně zhoblovaného dřeva se jím ohnal ve snaze trefit mě do hlavy. Patrně to hodlal vyřešit jedním zásahem. Já se však vyhnul, pálku pevně chytil pravou rukou, svižně si ji přehodil tak, abych ji držel za rukojeť, a vykřikl jsem: „Můžu vám jen rozdat vstupenky do márnice, vy sráči!“

Co jsem měl dělat? Na luxusní život v kolonii šetřím každý cent, proč bych měl teď utrácet peníze za pijácké rozmary neznámých flinků?

První šel k zemi původní vlastník dřevěné zbraně. Vypadalo to, že se u toho směje. Nesmál se. Vrazil jsem mu ji do úst natolik tvrdě, až musel spolykat všechny svoje zuby. Na trávě se svíjel bolestí a patrně chtěl i něco říct, ale jeho huhňání nikdo nerozuměl.

Nikdo se ani nesnažil. Všichni se soustředili mým směrem.

Vrhli se na mě v houfu. Snad popuzeni debaklem jejich alfa tupce. Dva maníky jsem prudce odstrčil a získal prostor pro pořádné rozmáchnutí. Sportovní náčiní v mé pravačce dosedlo na vrch hlavy třetího útočníka. Zastavil. Ani nevydal hlásku a zcela bez vlády se natáhl na zem.

„Neser mi, neser mi,“ opakoval ve smyčce další žadatel o rychlou smrt a ze své bundy vylovil vyhazovací nůž. Obdržel pěsti zespod na bradu, scvkl zuby, zavrával, avšak vzápětí se vzchopil k další akci. Mou péči si ale vyžádali ti dva, co jsem předtím odstrčil. Během chvilkové nepozornosti mi majitel nože propíchl levé rameno. Zachechtali se. Patrně se mylně domnívali, že mají vítězství v kapse.

Došlo mi, že to chce změnit přístup. Jednoduchým chvatem jsem ho zbavil nože a vrátil mu jej přímo do srdce. Ani nepoděkoval. Tihle chlapi neměli žádné vychovaní.

Do hry jsem opět zapojil baseballovou pálku. Jako někdejšího učitele tělocviku mě to s ní ostatně docela bavilo.

Rubal jsem je tou pálkou po všech možných místech lidského těla. Tvrdé údery na hlavu nebo kolena nesli vskutku těžce. Vlastně skučeli bolestí, i když dostali zásah do ramene. Ke konci už ani nekladli odpor. Asi smíření s prohrou, nevím.

Třeba je jen šťvalo, že ze mě žádná mince nevypadne.

Jakmile jsem je měl všechny na zemi, pokusil jsem se trochu moralizovat o lepším životě i o tom, že o peníze si zkrátka nemají říkat cizím lidem. Tedy, mohou, avšak ne pod pohružkou násilí. Slova bohužel nedopadla na úrodnou půdu.

Na úrodnou půdu dopadaly kapky jejich krve.

Sklíčení utrpením a marnou vidinou vítězství, zmohli se pouze na nadávky. Nenadávali všichni, pouze ti, co ještě mohli mluvit. Dokonce se neobvykle drze zaobírali mou sexualitou. Hovořili v té spojitosti i o mé matce. Jeden, ten nejhovornější, dokonce přislíbil, že nadto všechno si ještě hodlá vášnivě užít s mou ženou. Než si mě na místě vyzvedli policajti, o tohoto mluvku jsem nakonec pálku zlomil. Roztřepeným koncem zbylé rukojeti jsem mu ji potom zabodl do zad.

Jenom hekl a já doufal, že tím odvolal vše nehezké, co v posledních minutách svého promarněného života vyřkl na mou adresu.

Celkově vzato, všem jsem v podstatě rozmlátil hlavy na kaši, na změt mozkové tkáně, úlomků kostí a vlasů a to vše se mísilo s prachem povalujícím se na malém trávníku za hospodou, kde se naše rendez vous událo.

Svou roli hrálo i to, že jsem ten večer zapíjel smrt mé milované ženy. Tehdy jsem v sobě zasel nenávist vůči celému světu. Moje sladká Claire. Hořkost, žal i alkohol mi kolovaly v žíle a ti chlápci zkrátka přišli ve špatnou dobu.

Clair už o svou šanci přišla. Každopádně i můj sen o Marsu se dokonale rozplynul. Dopadl jsem jako ona, akorát s tím rozdílem, že já ještě žil.

A to už jsem měl skoro našetřeno. Ačkoliv je pravda, že jsem poslední dobou docela utrácel za chlast.

Po skončení procesu mi stejně všechno vzali. Bez otázek.

Podle všeho to navíc vypadalo, že dožiji v tom nejhorším žaláři na Zemi. Vlastně to dopadlo ještě hůř. Poslali mě na trestaneckou kolonii Mensibia, což je fakticky tou nejhorší variantou. Mensibia je věznice na Měsíci.

A ještě k tomu na odvrácené straně. Myslím však, že už je úplně jedno, kde přesně na Měsíci se to vězení nachází.

Před padesáti lety jsme se rozhodli zbudovat trestaneckou kolonii na orbitální stanici nazvané Souls One. Tato vesmírná stanice rostla rychle, ale naneštěstí nabourala vlivem fatálního selhání navigačních systémů do Měsíce. Chytří investoři nehody využili a z trosk postavili Mensibii. Ostatně, nakonec se to ukázalo jako lepší řešení. Úspornější.

2

Posledních dvacet let jsem šetřil na cestu k Marsu, poznat nový svět, přispět společnosti k lepší budoucnosti. Tolik jsem toužil dostat se do kosmu, zaplatit si zkrátka ten nejkrásnější výlet v životě.

Díky pozůstalosti po ženě se ten sen najednou rapidně přiblížil. Ale to bych nesměl být takový rapl.

Společnost mě označila za grázla, za vyvrhele, za naprostý odpad. Nevím však proč. Ti chlapi si to zasloužili.

Možná nezasloužili, ale tak to někdy v životě chodí. Kolik lidí si zasloužilo smrt, když je srazilo auto? Jenom se ocitli ve špatnou chvíli na špatném místě. Zasloužili si oni zemřít?

Chlapi v mém případě udělali stejný nerozum, jako kdyby se uprostřed noci vrhli pod kola kamionu.

Pravda, s tímto průměrem obhajoba vůbec neuspěla.

Od soudu mě převezli rovnou do Texasu. Cesta vypadala dobře. Ostatní vězni na mě občas pouze potutelně mrkli. Nikdo si netroufl na mě zírat nebo obtěžovat nejapnými dotazy. Označení na mém mundúru zřejmě budilo přirozený respekt.

I dozorci určení k našemu transportu zacházeli se mnou jinak. Jaksí slušně. Slušněji než s jinými.

Například mě za celou cestu ani jednou neflákli teleskopem po lebeni jako ostatní vězně a to jsem polovinu cesty zpíval pořád dokola jeden svůj oblíbený vánoční song. Vlastně Claire jej milovala. Já tu píseň nesnášel. V autě ji pouštěla pořád a vždycky si ji nahlas zpívala.

Když už mluvím o autech, přišlo mi zvláštní, že jsme ani jedno za celou cestu nepotkali. Silnice se tudy vlnila už asi jen jako připomínka starých časů. Ale je pravda, že texaské dálnice dopravní špičku nikdy nezažily. Texas umřel už dávno. Už jako kluk jsem slyšel ty nejasné zvěsti o vybydleném státě. To se však odehrálo ještě za prezidenta Fernándeze, posledního rozumného člověka v úřadu. Dál už to šlo do kopru. Všechno.

Možná kdybych se prudce postavil, vyrval tenký řetěz z ukotvení v podlaze, nohou prokopnul mříže mezi námi a dozorci, strhnul volant

do směru protijedoucího vozu a díky následné srážce unikl z vraku autobusu.

S mojí postavou i silou by to nebyl problém. Myslím, že všichni tušili, čeho jsem schopen. Klidně bych se do smrti skrýval v texaské pustině, než abych prošel branami Mensibie.

Protijedoucí auto bych měl spíše jako impuls, jako znamení od Boha. Utéct bych teoreticky mohl i tak.

V polovině cesty jsem o útěku silně uvažoval. Něco mě však nutilo nechat se na ten Měsíc zavřít. Má rozervaná duše se tam těšila.

Říkám tomu osud.

V letovém středisku už to nebyla taková selanka. Převzali nás dozorcí v moderních úborech prošpikovaných nanotechnologiemi. Takzvané Adaptý. Celkem novinka. Zatím jsem to nikde neviděl, až tady. Činily z obyčejných lidí úžasně silné a rychlé vojáky. Záleželo už jen na fištrónu každého jednoho příslušníka. Modlil jsem se, abych nepřišel pod ruku nějakému pomatenci, zakuklený v Adaptu by mě rozmáznul po stěně jako mouchu.

Myslím, že hlupák v Adaptu je horší než ebola.

Zkrotl jsem jak beránek. Tady jsem definitivně vzdal všechny snahy o útěk. Dost na tom mělo podíl, že mě přenášeli v naprosto těsné kleci jako zuřivého maniaka.

Navíc pevně připoutaného řemeny k tvrdé desce, která tlačila do lopatek.

To mě mohli klidně poslat po běžícím pásu na odbaviště vězňů, nemusela tam šaškovat celá jednotka Adaptů. Ale co já s tím nadělám? Nic.

Výhled z mezihvězdného transportéru mi nedopřáli. Myslím, že jsem svůj pohár hořkosti vypil do dna.

Výhled do kosmu přímo se totiž stal jediným aspektem, který mě dovedl zkrotit.

Mohl jsem se těšit pouze představami. Cítil jsem těžký start, dokonce jsem i vycítil, kdy jsme překonali onu pověstnou Kármánovu hranici, místa nad Zemí, kde už vlastně začíná vesmír. Prožíval jsem to intenzivně. Komfortní let na Měsíc se mi dařilo i tak pohodlně vychutnat, ačkoliv bych rád aspoň na okamžik vyhlédl ven.

Docela bych si dal panáka.

Škoda.

Vytáhli mě k okénku až krátce před přistáním.

Dozorci jsou škodolibá hovada.

3

Mensibia vypadala zblízka hůř než samotné peklo. Uprostřed moře šedého bláta trčelo jen několik budov a jedna betonová plocha jako jakési parkoviště pro hvězdné moduly s vězni. Kousek dál železné torzo někdejší orbitální stanice Souls One. Musela to být náramná rána, když to do sebe prásklo. Jsem ohromen.

Nevím, co z toho vyčarovali inženýři, ale dle mého rychlého úsudku z konstrukce nic nezbylo. Určitě nám všem na Zemi lhali.

Těch několik menších, hermeticky uzavřených budov, mě však celkem vylekalo. Znamenalo to, že celý ten vězeňský komplex je zabudován v podzemí, vlastně v podměsíčí.

Zvláštní, že nikde na Zemi neexistovaly o Mensibii žádné přesné záznamy. Pouze dohady a konspirační teorie kolující internetem, kterým se soudný člověk stejně jenom zasměje. Ale já to chápu. Věznici zbudovanou v nitru Měsíce si jen tak prostě nikdo zpovzdálí nevyfotí.

Ale možná jsem jen špatně hledal.

Přisáli jsme se na plochu k tomu určenou a integrovaným tunelem nás pouštěli rovnou dolů. Nás pět odsouzenců se tam dole složilo jako pytle brambor. Vězeň číslo 3, Tom Barnett, si přitom zlomil haksnu. Jakmile dopadl poslední vězeň, dekl přetlakové šachty se s hlomozem zavřel a já uslyšel, že se loď vznesla vzhůru a přistála o kus dál. Trochu se to tu všechno zatřásl. Ostatně zvuky se v těsném temném komíně staly tím jediným, co se dalo vnímat.

Já měl číslo 2.

Náš modul zřejmě na jiném místě nabral vězně, jimž trest pominul, možná střídal dozorce, kteří ukončili svůj turnus. Možná poskočil o kus dál předat zásoby. Tolik jsem se o to nezajímal.

Spíše mě napadlo, že mi v této fázi může někdo ze spoluvězňů bodnout něco nepěkného pod žebra. Nepřítele vidím všude. Jsme tu namačkání jeden vedle druhého jako Kolumbijky ve fabrice na sníh a nikdo se k nám nemá. Nikde žádný dozorce.

Za okamžik se však odevšud spustila vlažná pára se zápachem připomínajícím odér česnekové polévky. Vskutku zvláštní. Aroma mi samozřejmě nevadí. Nevadilo to nikomu z nás. Myslím, že by mi spíš vadilo, kdyby z toho byl cítit Cyklon B.

Přesto nás všechny přemohla příjemná únava. Od soudu jsem se skutečně necítil tak dobře.

Probral jsem se vedle svých známých spoluvězňů z mezihvězdného transportu. Trojka Barnett měl nohu zafixovanou dlahou. Leželi jsme jeden jako druhý vedle sebe podle čísel od jedničky po pětku. Nechali nás ležet v jakési ošetřovně, pečlivě příkurtované k postelím, které tvořil jen železný rošt přivařený za nohy k podlaze.